

заимодавцитѣ знаѣтъ добрѣ да се бранѣтъ: когато сж измамени, обикновенно тѣ сами си сж причината; сами тѣ често сж първитѣ виновници, защото, настървеам отъ ужасното лихоимство, лжжѣтъ всячески младежъта. Но ще запитамъ момцитѣ: Ваше ли е това бащино иманье което залагате за удовлетворение на лудоститѣ си? имате ли право да се располагате съ него? Приемамъ че то ще бжде Ваше по послѣ, но сега Ваше ли е? До гдѣто родителитѣ Ви живѣѣтъ още, тѣхното богатство е толкова Ваше колкото на съсъдитѣ: тѣ Ви дължѣтъ онова което Ви е нужно, нищо повече. Всичко което взимате повече отъ онова което тѣ Ви отпущатъ, е грабителство и похищение толкова повече осждително, че е кражба за която не могатъ и не искатъ да Ви накажѣтъ. Впрочемъ, знаете ли Вие богатството на родителитѣ си? Дали ли Ви сж смѣтка? когато Вие мислите че взимате само излишцѣжътъ и върхивната, утѣрени ли сте че не пакърниювате нуждното? Да прѣдположимъ че настоящето е такава каквото си го прѣдставлявате, отговаряте ли за бжджщето? можете ли да отговорите за катастрофитѣ които, единъ день, може да обрнѣтъ на прахъ всичкото богатство? и ще можете ли да се утѣшите нѣкога отъ мисльта, че сте станжли съучастници на разрушението? Азъ говорѣѣ за ония които сж богати. Какво да кажѣмъ за онѣзи които, знайки родителитѣ си въ скудость, не сж засрамяватъ и грабѣтъ отъ онова което е нужно на родителитѣ имъ, отъ зестрата на сестрата си, отъ въспитанието на по малкийси братъ, отъ хлѣбътъ на старитѣ си роди-